

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 9C/36/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312218124
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Janka Benkovičová
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2013:4312218124.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika v jej mene: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, sudkyňou Mgr. Janou Benkovičovou , takto

rozhodol:

Súd návrh z a m i e t a .
Odporcovi súd náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom domáhal od odporcu zaplata sumy 2491,50 eura z titulu majetkovej škody a z titulu nemajetkovej ujmy sumy 498,30eur. Svoj návrh odôvodnil tým, že exekučný súd zapríčinil svojim nelegálnym konaním / nesprávnym úradným postupom/ vznik škody na strane navrhovateľa. Navrhovateľ ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu navrhovateľ navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere . Súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom exekučnému súdu e a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednáváná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorý by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu na rozhodnutie, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 30.1.2011, pričom konanie začalo 12.5.2010 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelení poverenia., t.j s omeškaním viac ako 263 dní. Uviedol, že v exekučnom konaní je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Nesprávny úradný postup charakterizoval a/ nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných priesťahov a b/ vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Uviedol že exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplata dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej zmluvy o úvere. Na jednej strane existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty ust. § 41 ZoRK a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany navrhovateľa iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplata istiny s prísl., pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne

rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex officio. Uviedol, že podľa platnej právnej úpravy je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímnych očakávaní navrhovateľa, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá.

V návrhu uviedol, že majetková škoda v celkovej výške 2491,50 eur predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu a nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a prísl. zo strany exekučného súdu. Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú neprávny úradným postupom. Potreba nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Navrhovateľ si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci vo výške y 498,30 eur, t.j. 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Právny zástupca navrhovateľa sa pridržiaval podaného návrhu. Uviedol, že majetkovú škodu si uplatňuje navrhovateľ v súlade s istinou, ktorá vyplýva z rozhodcovského rozsudku a nemajetkovú ujmu 20 % z tejto istiny, pričom majetková škoda je v súlade a v zhode so sumou uvedenou v rozsudku rozhodcovského súdu. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola podaná dňa 25.9.2012, na túto konkrétnu žiadosť neobdržali žiadnu odpoveď o odporcu v rámci predbežného prerokovania nároku. Predložil znalecký posudok ohľadne interpretácie smernice č. 93/13.

V zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. súd pojednával v neprítomnosti odporcu, ktorý mal doručenie predvolania riadne vykázané .

Odporca v písomnom vyjadrení žiadal návrh zamietnuť. Poukázal na to, že návrh je zmätočný, keď navrhovateľ síce podal písomný návrh a poukazoval na konkrétne dôkazy, žiadne dôkazy však sám nepredložil. Uviedol, že nie je jasný ani titul nároku na náhrady škody. Navrhovateľ nepodnikol žiadne kroky pre odstránenie neželaného stavu v prieťahoch v konaní. Mal za to, že návrh je podaný predčasne, keď neuplynula 6 mesačná doba na predbežné prerokovanie nároku, v rámci ktorej navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť, na základe čoho odporca nepovažoval nárok za predbežne prerokovaný. Uviedol, že navrhovateľ podal prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody 23.4.2012, pričom už 27.9.2012 bola súdu doručená žaloba vo veci a je teda zrejmé, že navrhovateľ ju nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr. K samotnému postupu súdu odporca uviedol, že prax ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdny objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučný titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. Od 01.06.2011 pätnásťdňová lehota na vydanie poverenia pre uvedené exekučné tituly neplatí. Uviedol, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonania exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Uviedol ďalej, že posúdenie veci a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia, ktoré sa naplno odrazilo v rozhodnutí, ktorým ju súd zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, ale za splnenia ďalších zákonných podmienok by mohli viesť len k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Ďalej poukázal na to, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť z existencie prieťahov v súdnom konaní by súd mohol vychádzať len vtedy, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenie sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil previnenia, ktoré má za následok prieťahy v konaní, príp. v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva alebo právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti. Uviedol, že postúpenie veci a vyjadrenie právneho názoru súdu vo

vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia, ktoré sa naplno odrazilo v rozhodnutí, ktorým ju súd zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, ale za splnenia ďalších zákonných podmienok by mohli viesť len k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Poukázal aj na to, že 15-dňová lehota uvedená v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a zo samotnej dikcie zákona vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia, ale 15 dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. K výške majetkovej škody uviedol, že navrhovateľ nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. Okrem toho nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a ani nevyvoľiteľnosť pohľadávky. Ďalej uviedol, že rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res iudicatae pre uplatnenie nároku navrhovateľa na súde. Navrhovateľ mal možnosť získať iný exekučný titul a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, resp. platobným rozkazom, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobách namieta. Navrhovateľ tak nepreukázal ani vznik škody, ani jej výšku. Odporca namietal aj premlčanie návrhu, keď k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009, keď 15 dňová lehota na vydanie poverenia uplynula pred dňom 23.04.2009 teda tri roky pred uplatnením si nároku v rámci predbežného prerokovania veci. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku podľa odporcu nemožno tvrdiť, že navrhovateľovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Odporca mal za to, že navrhovateľ nepreukázal, že by v namietanom konaní, došlo k nesprávnemu úradnému postupu, že by mu vznikla nemajetková ujma, či majetková škoda. K nemajetkovej ujme vo výške 20% z istiny a príslušenstva uviedol, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu, preto považoval za nesprávnu úvahu navrhovateľa vychádzať z 20% z istiny a príslušenstva, lebo nie je podložená akýmkoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou. Poukázal na krajne nesprávny spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy percentuálnou čiastkou z tvrdenej skutočne škody. V závere poukázal na to, že práve praktiky navrhovateľa sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy skonštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany právo spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúce neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Táto skutočnosť má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, lebo súdy v prípade posudzovania návrhu navrhovateľa na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú, s tým je spojená vyššie časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S prihliadnutím na uvedenú považuje odporca konanie navrhovateľa v rozpore s dobrými mravmi.

Súd doplnil dokazovanie oboznámením sa so spisom OS Nitra sp.zn. 14C/96/2013, znaleckým posudkom č. 1/2013 a spisom OS Levice sp.zn. 16 Er/594/2010, žiadosť o udelenie poverenia, zápisnica od súdneho exekútora, rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu, výzvou súdu, sťažnosťou a podnetom na preskúmanie zákonnosti, odpoveď oprávneného na výzvu súdu, uzneseniami a zistil tento skutkový a právny stav:

Zo spisu sp. zn. 16Er/594/2010 Okresného súdu Levice súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie podal súdny exekútor na súd 16.7.2010, k čomu pripojil návrh na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom na vykonanie exekúcie bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. Bratislava sp.zn. SR 0143710. Okresný súd Levice rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia uznesením č.k. 16Er/594/2010-15 z 3.11.2010 tak, že žiadosť zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu oprávnený odvolanie podal. Krajský súd v Nitre uznesením č.k. 5CoE/9/2011-37 zo dňa 27.1.2011 zastavil odvolacie konanie z dôvodu späťvzatia odvolania. V konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 14C/96/2013 sa navrhovateľ domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Navrhovateľ sa písomne vyjadril k písomného vyjadreniu odporcu a uviedol, že síce ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku uvádza, že súd vydá poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Z uvedenej dikcie však nevyhnutne vyplýva, že súd je povinný preskúmať súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie a ostatných podkladov v lehote 15 dní a dospieť k jednoznačnému záveru, či poverenie vydá alebo nevydá.

Súd musí rozhodovací proces uskutočniť v zákonom určenej lehote 15 dní bez ohľadu na konečný výsledok. Poukázal ďalej na to, že podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote i nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci. Navrhovateľ uviedol, že sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy na podklade nesprávneho úradného postupu spočívajúcom vo vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok a uviedol, že exekučný súd pri preskúvaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu prekročil svoju právomoc, keď prekročil zákonom limitovaný okruh otázok, ktoré je exekučný súd oprávnený preskúmať. Exekučný súd vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup. Ďalej uviedol, že v zmysle rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, má exekučný súd postupovať vždy s dodržaním procesných zásad spravodlivého súdneho konania. Podmienkou uskutočnenia posúdenia aplikovateľnosti neprijateľnej zmluvnej podmienky zo strany exekučného súdu je upozornenie spotrebiteľa na zamýšľaný postup a preverenie jeho vôle. To sa v dane veci nestalo a súd rozhodoval s použitím princípu ex - offo bez vypočutia strán a v tom spočíva nesprávnosť úradného postupu. K predbežného prerokovaniu nároku uviedol, že nárok na náhradu škody bol predbežne prerokovaný, čo preukazuje podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, čo potvrdzuje aj odporca v obsahu svojho vyjadrenia. K otázke preukázania majetkovej škody uviedol, že preukázal vznik škody označením dôkazov preukazujúcich nesprávny úradný postup súdu, pričom nie je možné reálne predpokladať, že nesprávny úradný postup súdu nemal na majetok a aktivity navrhovateľa žiaden vplyv. Nečinnosť súdu spôsobila zmenu v pracovných aktivitách zamestnancov navrhovateľa a v administratívnych postupoch navrhovateľa v smere zvýšenia objemu prác a postupov a v hraničných prípadoch znamenala nutnosť prijať nových zamestnancov na pokrytie zvýšeného objemu prác. Dôsledkom je zníženie majetku na strane navrhovateľa. Ak by súd včas rozhodol, nemusel by sa navrhovateľ prostredníctvom svojich zamestnancov venovať urgenciám, sťažnostiam, evidencii prípadov, kde nebolo rozhodnuté atď. K nemajetkovej ujmy v peniazoch uviedol, že aj v prípade Comingersoll S.A. v. Portugalsko ECtHR nevytlúčil, že aj pri obchodnej spoločnosti môže vzniknúť aj iná ako peňažná škoda, volajúce po finančnom odškodnení. Iná ako peňažná škoda môže v prípade obchodnej spoločnosti obsahovať objektívne aj subjektívne prvky, medzi ne patrí povesť, podniku, neistota v plánovaní rozhodnutí, ktoré môže prijať, ťažkosti spôsobené samotnej správe podniku a aj keď v menšej miere úzkosť a nepríjemnosti, ktorým sú vystavení členovia riadiacich orgánov spoločnosti. V závere uviedol, že exekučný súd postupoval nesprávne, ak porušil v exekučnom konaní pri aplikácii smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách jej záväznú interpretáciu vykonanú Súdny dvorom Európskej únie a nepredložil Súdnemu dvoru Európskej únie návrh na začatie konania o prejudiciálnej otázke.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 541/2003 Z.z. zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. zákona, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. zákona, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 41 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len Exekučný poriadok) - účinný v čase začatia exekučného konania, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c), d) a i) zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade

- c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila,
- d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmliev nimi schválených,
- i) iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmliev, ktorých výkon pripúšťa zákon.

Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Dokazovaním v predmetnej právnej veci súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je v celom rozsahu nedôvodný, a preto ho zamietol.

K námietke odporcu, že navrhovateľ podal návrh predčasne súd udáva, že navrhovateľ sa na odporcu obrátil so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom podal návrh na súd skôr, ako uplynula lehota 6 mesiacov od podania tejto žiadosti. Aj keď návrh bol podaný pred uplynutím 6 mesačnej lehoty, ku dňu rozhodovania súdu o návrhu navrhovateľa už bolo zrejmé, že odporca neuznal nárok navrhovateľa a v rámci predbežného prerokovania ho neuspokojil, čo vyplynulo aj z vyjadrenia odporcu a preto mal súd za to, že v čase rozhodovania súdu 6 mesačná lehota uplynula, teda návrh už nemožno považovať za predčasne podaný.

Navrhovateľ sa domáhal škody za nesprávny úradný postup z dôvodu, že k vydaniu poverenia nedošlo v zákonnej 15 dňovej lehote, resp. primeranej lehote ako aj preto, že exekučný súd skúmal opätovne právo navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup a formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným.

Súd v tomto prípade neskúmal, či prišlo k priesťahom v konaní. Zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej resp. primeranej lehoty, z akého dôvodu a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. V zmysle § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z.z. bolo v čase podania žiadosti o udelenie poverenia možné vydať poverenie, na základe vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, ako exekučného titulu. Až neskôr bol zákon v uvedenej časti novelizovaný tak, že exekučným titulom boli vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. Podľa navrhovateľa rozhodcovský rozsudok je exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku. Rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol uvedený do § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku novelou účinnou od 01.06.2011. Novelizácia predmetného ustanovenia by bola nadbytočná, ak by išlo o exekučný titul podľa písmena i). Skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok sa za exekučný titul považoval podľa písmena d) svedčí aj komentár k § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého k novele účinnej od 01.06.2010 k zániku 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia na základe rozhodcovského rozsudku došlo z dôvodu potreby preskúmania písomností pre prípad neprípustnosti exekúcie. Zák. č. 144/2010 Z.z., ktorý novelizoval exekučný poriadok, sa vzťahuje aj na konania začaté pred účinnosťou tohto zákona (ASPI komentár k § 44 Exekučného poriadku). K vydávaniu poverení na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku dochádzalo a dochádza podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Zhodný názor vyplýva i z rozhodnutia KS v Prešove sp. zn. 6 CoE 60/2011 z 19.05.2011. Pre výklad zákona je podstatný úmysel zákonodarcu - Národnej Rady SR prezentovaný v dôvodovej správe k novele § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Súd ďalej udáva, že zo slovného a logického výkladu uvedeného ustanovenia Exekučného poriadku súd dospel k názoru, že lehota 15 dní sa vzťahuje len na rozhodnutie súdu, ktorým poverí súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. V ďalšej vete je uvedené, že ak zistí rozpor žiadosti, alebo návrhu na vykonanie exekúcie so zákonom, žiadosť zamietne, kde však už nie je uvedená žiadna lehota na rozhodnutie. Takýto výklad je logický aj preto, že pokiaľ súd zistí, že návrh na vykonanie exekúcie je v rozpore so zákonom, táto činnosť rozhodovacia si vyžaduje jednak zložitejšie právne posúdenie, čo si vyžaduje aj dlhší čas a jednak aj prípadné zadováženie listinných dôkazov potrebných pre rozhodnutie. V tomto prípade bola žiadosť o udelenie poverenia súdu doručená 16.7.2010 a súd rozhodol o tejto žiadosti 3.11.2010. Údaj uvedený v návrhu navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelení poverenie s omeškaním viac ako 169 dní je nepravdivý. S poukazom na to, čo súd uviedol vyššie je potom zrejmé, že v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa lehota 15 dní nevzťahovala na rozhodnutie o žiadosti na udelenie poverenia v predmetnej exekučnej veci, keďže exekučným titulom bolo rozhodnutie rozhodcovského súdu a i v prípade, že by sa nejednalo o rozhodnutie podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, je súd toho názoru že zo samotného znenia ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva to, že lehota 15 dní sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie (... , do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, ...)

Súd ďalej poukazuje na to, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na priesťahy). Opačný výklad

by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Prípadné nedodržanie primeranej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody. Konštatovanie že vo veci išlo o prietah nie je všeobecný súd v tomto konaní oprávnený konštatovať. Žiadne konanie, v ktorom je možné konštatovať prietah v konaní, sa nevedlo.

Pokiaľ ide o vytýkaný nesprávny úradný postup v preskúvaní práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny, súd poukazuje na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého je exekučný súd *ex offo* povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd nezaobera vecnou správnosťou exekučného titulu, ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevylučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku *res iudicata*.

Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní v spojitosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov. Okrem toho tento výklad možno podoprieť aj povinnosťou súdu rešpektovať základné právo na spravodlivú súdnu ochranu zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Toto právo sa zaručuje nielen tomu, kto uplatňuje svoje práva, ale aj tomu, proti komu je uplatňovaný nejaký nárok. V spotrebiteľských veciach je pomerne časté, že všeobecný súd môže prvýkrát poskytnúť spotrebiteľovi z úradnej povinnosti účinnú spravodlivú ochranu jeho práv až po podaní návrhu na exekúciu rozhodcovského rozsudku.

Ďalej súd uvádza, že po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pritom medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 O.s.p. V štádiu exekučného konania, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu exekučný súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O.s.p.) - postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Dokazovanie (vyžadujúce nariadenie pojednávania s možnosťou účasti oprávneného i povinného) v tejto časti exekučného konania neprichádza do úvahy aj z dôvodu, aby sa tým nezmaril účel exekúcie, o ktorej sa má povinný prvýkrát dozvedieť až dorúčením upovedomenia o začatí exekúcie. K takému právnomu záveru dospel aj najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 5 MCdo 11/2012 zo dňa 29.4.2013.

Súd má za to, že navrhovateľovi nemohla vzniknúť majetková škoda, akú si uplatňuje pre rozhodnutie súdu s oneskorením, ale výška, akú si uplatňuje, by mohla vzniknúť v prípade nezákonne vydaného rozhodnutia exekučného súdu, kde však pre vznik základu nároku musí byť nezákonné rozhodnutie zrušené. V tomto prípade navrhovateľ nepodal proti rozhodnutiu súdu žiadny opravný prostriedok za

účelom zrušenia nezákonného rozhodnutia súdu . V takomto prípade by teda mohol byť daný jednak základ nároku a jednak príčinná súvislosť so škodou, ak vznikla. Pretože súd dospel k názoru, že na strane odporcu konajúceho cestou exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, vo veci sa ďalej nezaoberal ani výškou majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol zistený právny základ a to zodpovednosť odporcu za škodu.

Nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: a/ protiprávny úkon resp. škodová udalosť, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom (škodovou udalosťou) a vznikom škody, d/ zavinenie (len v prípade subjektívnej zodpovednosti, pri objektívnej zodpovednosti nie je podstatné, či zodpovedný subjekt vznik škody zaviniel alebo nie). Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zákonom č. 514/2003 Z.z. koncipovaná ako zodpovednosť objektívna (podľa § 3 ods. 2 zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť) čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda (ak vznikla) je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu (tzv. zodpovednosť za výsledok). Ústavným základom uvedenej zodpovednosti je čl. 46 ods. 3 ústavy ("Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom").

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Škodou sa pritom rozumie majetková ujma, ktorá vznikla fyzickej alebo právnickej osobe, je vyjadriteľná v peniazoch a spočíva v zmenšení (úbytku) existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré bolo treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp., aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky toho, že navrátenie do predošlého stavu nie je možné alebo účelné. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Teda nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve a len týmto postupom. Teda postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, t. j. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

V tejto súvislosti súd uvádza, že škoda nemôže byť uplatnená v nejakej paušálnej čiastke, ale musí byť preukázaná, že práve pre nesprávny úradný postup došlo k výške škody, ktorá musí byť vyčíslená presne a musí byť preukázaná aj príčinná súvislosť, čo však navrhovateľ nepreukázal a ku škode neprodukoval ani žiadne dôkazy. Škodu charakterizuje v hypotetickej rovine a poukazuje na zvýšené pracovný výkon zamestnancov v súvislosti a podávaním sťažností a urgencií. K tomuto tvrdeniu súd uvádza, že pri použití výkladu, aký použil navrhovateľ, by si mohli žiadať náhradu škody od štátu aj podnikatelia v súvislosti napr. so zmenou legislatívy, v dôsledku ktorých musia vykonať ich zamestnanci pracovné výkony, ktoré predtým nevykonávali, pričom ich spôsobil štát svojou legislatívnou činnosťou. Takýto výklad, je podľa názoru súdu nesprávny a nepoužiteľný.

K znaleckému posudku č. 1/2013 vypracovanému doc. JUDr. Miroslavom Slašťanom PhD, súd udáva, že úlohou znalca v zmysle zadania právneho zástupcu navrhovateľa bolo posúdiť či je právom EÚ zakázané, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní, že uvedené je otázka právna, ktorú si musí riešiť súd.

Odporca namietal premlčanie nároku navrhovateľa, súd sa preto zaoberal aj touto obranou odporcu a zistil, že od podania žiadosti o udelenie poverenia dňa 16.7.2010 do uplatnenia si náhrady škody priamo u odporcu dňa 25.9.2012 neuplynula trojročná doba. O škode aj nemajetkovej ujme sa mohol navrhovateľ dozvedieť doručením rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia jeho právnomu zástupcovi 12.11.2010. Predbežné prerokovanie nároku podal 25.9.2012. Nárok sa tak nepremlčal, lebo v uvedenej dobe bol podaný návrh na predbežné prerokovanie nároku, odkedy premlčacia doba počas 6 mesiacov neuplynula a dňa 28.9.2012 bola podaná žaloba.

Pokiaľ ide o nárok navrhovateľa na nemajetkovú ujmu, uplatnený žalobou v tomto konaní, túto môže súd priznať s ohľadom na ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, s prihliadnutím najmä na a/osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Súd má za to, že tak, ako sú v zákone koncipované, tieto sa vzťahujú na poškodeného - fyzickú osobu, okrem písm. b/, podľa ktorého by mal súd prihliadnuť na závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k nej došlo.

Nemajetková ujma nezávisí automaticky, len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Podľa súdu sa navrhovateľ snaží predmetným podaním eliminovať po finančnej stránke svoje nesprávne obchodnoprávne rozhodnutia vo svojej podnikateľskej aktivite. O žiadosti o udelenie poverenie súdnemu exekútorovi bolo právoplatne rozhodnuté. Konštatovanie že vo veci išlo o prieťah nie je všeobecný súd v tomto konaní oprávnený konštatovať. Ako už bolo konštatované, žiadne konanie, v ktorom je možné konštatovať prieťahy v konaní, sa nevedlo. Nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. V prvom rade mal súd za to, že žiadna škoda nevznikla a v druhom rade, ak by aj teoreticky navrhovateľ nejakú škodu reálne dokladoval, nepreukázal jej spojitost' s príp. nedodržaním zákonnej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia, teda že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak, keďže exekučné konanie je právoplatne zastavené.

Súd ďalej poukazuje na to, že príp. priznanie nemajetkovej ujmy navrhovateľovi by bolo v rozpore s ust. § 1 O.s.p., podľa ktorého Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb, ako aj v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že práve navrhovateľ, ktorého základ jeho podnikateľskej činnosti je poskytovanie spotrebiteľských zmlúv a to na základe formulárových zmlúv a všeobecných zmluvných podmienok, ktoré obsahujú celý rad neprijateľných zmluvných podmienok, s cieľom v neprehľadnej, zložito formulovanými podmienkami s oslovením tej najzraniteľnejšej skupiny obyvateľstva, ktorá nemôže týmto zmluvnými podmienkami rozumieť, dosiahnuť zisk, sa domáha v dôsledku porušenia svojich práv súdnej ochrany a nemajetkovej ujmy. Z množstva exekučných konaní, ktoré sú vedené na všetkých súdoch Slovenskej republiky je súdu známe, že využíval práve rozhodcovské doložky a o jeho nárokoch rozhodovali rozhodcovské súdy, ktoré nerešpektovali ustanovenia právnej úpravy o ochrane spotrebiteľov a napriek ich povinnosti tieto skúmať, to nerobili a priznávali navrhovateľovi aj také plnenia, ktoré boli zjavne neplatné pre neprijateľné zmluvné podmienky. Je preto zarážajúce, že pri ochrane svojich práv sa striktné domáha ochrany svojich práv a dôsledného dodržiavania zákona, ale vo svojich zmluvných vzťahoch so svojimi klientmi už taký dôsledný nebol. Naopak, jeho podnikateľskou činnosťou sa zaoberala aj Európska komisia, ktorá vo svojom liste, ktorý bol aj pripojený odporcom k jeho vyjadreniu, uvádza, že útvary Komisie v súvislosti s praktikami navrhovateľa a ďalšími nebankovými inštitúciami na trhu spotrebiteľských úverov slovenských spotrebiteľom, poukazujú na problémy v spojitosti s praktikami, ktoré sa týkajú skutočností, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Uviedol, že tieto podmienky sú pre spotrebiteľov veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľom práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Uviedol, že jedným z osobitných aspektov je uplatňovanie nárokov zo strany nebankových inštitúcií, okrem iného prostredníctvom systematického využívania rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté, a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Súd nepovažoval za potrebné z hľadiska doplnenia dokazovania vyčkat' na znalecký posudok, o ktorý požiadal navrhovateľ, nakoľko súd vec po skutkovej a právnej stránke vyhodnotil.

S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody súd návrh v plnom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, keďže žiadne nešpecifikoval a taktiež zo spisu mu žiadne nevyplýnuli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd Nitra.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ v konaní došlo k vadám zvedeným v § 221 ods. 1,

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozdujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.